

Bir süredir yüz tanıma programı yaptığım için yazmayı ihmal ettim. Kendimi unutacak kadar bir işle meşgul olmanın, dert ve tasaya en iyi deva olduğunu ve yazının da bunun için *faydalı* olduğuna kanaat ettim. Burayı yazmak yerine program da yazsam olur sanırım.

Mektuplara cevap veremiyorum, kusuruma bakmayın, onun da sebebi yetişmesi gereken bu program.

---

dervaze için biri aradı, *bunun offline hali de olsa çok güzel olur* dedi. 2 senedir ne offline, ne online haline bakabiliyorum, sanırım çok da ilgimi çekmiyor artık.

Tarih ve tarihçilerle münasebetimin bunda biraz etkisi var, bir de Osmanlı'nın artık karikatürize edilmesinin. Bu işlerdeki *özentilik* miktarı mide bulandırıcı seviyeye ulaştığı için konuya dahil olmak istemiyorum. Mesela ortalıkta *Osmanoğlu* diye dolaşanları görünce, Kemal Paşa'nın kurduğu cumhuriyete biraz daha pozitif bakmaya başlıyorum. *Bunların bir de padişah, sultan, şehzade olduğunu düşün.*

Âl-i Osman Devleti devri için çalışan ve 1700'lere kadar da yürümüş bir sistem kurmuş. Devşirme ve tımar sistemi denebilir sanırım. Mülkün nasıl idare edileceğine dair zamanı için *ileri* ama en radikal *osmanlıcının* bile bugün içinde yaşamak istemeyeceği bir sistem. Bugün bize düşen, *o zaman yapabiliysek, bir kez daha yapabiliriz* demek. Eşyanın, gücün ve mülkiyetin nasıl üretilip, nasıl dağıtılacağı belirleyen bir sistem. Bunun yerine konuyu *kahramanlık tefrikasına* çeviriyorlar.

Kahramanlık dediğimiz şey, bazı durumlarda, bir ve iki defa işe yarayabilir ama kahramanlık üzerine medeniyet kuramazsınız. İnsanların kahramanlık göstermesi için diğer zamanlarda adaletle inanmaları ve *doğru tarafta* olduklarına inanmaları gerekir. *Osmanlı goygoyu* o kültürle yetişmiş insanları *bir defa* etkiliyor olabilir ama devamlı olarak aynı masalları anlatmanın artık çıkar yolu yok.